

Hensyn til Resultatet af en Sammenligning imellem den Pension, den paagældende oppebar, og den, han kunde have haft, saafremt han havde været undergivet Tjenestemandslovens Regler.

Udvalget foreslog herefter, at der til Pensionister og understøttede, som oppebar Tillæg i Henhold til Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 om Tillæg til Ventepenge, Pensioner og Understøttelser fastsat i Henhold til de før 1. Oktober 1919 gældende Love, af Finansministeriet yderligere kunde tilstaa et personligt Tillæg i Tilfælde, hvor der skønnedes endnu at bestaa et vist Misforhold imellem den af Tjenestemanden ydede Tjeneste og hans eller hans efterlattes Pension med Tillæg, og hvor Forholdene iøvrigt ikke talte imod Ydelsen af Tillæget.

I denne Forbindelse udtalte Udvalget, at man vilde finde det rimeligt, at der ved Udmaalingen af det personlige Tillæg ikke udelukkende toges Hensyn til paagældendes Pensionsindtægt, men ogsaa til Pensionistens hele økonomiske Stilling (anden Indtægt eller Formue), idet denne kunde tænkes at være saa vel funderet, at der muligt ikke var Grund til at tilstaa yderligere Hjælp.

Under Lovforslagets Behandling i Rigsdagen sluttede Finansministeren (*Bramsnes*) sig til den afgivne Udvalgsbetænkning og udtalte, at det efter hans Formening vilde være et umuligt Standpunkt at hævde, at gamle Pensionsregler automatisk føres frem til de nugældende Pensionsregler, idet det vilde være at give Rettigheder, ikke alene i dette specielle Tilfælde, men ogsaa i andre Tilfælde, af en saadan Art, at de automatisk kunde forøges, uden at det i Virkeligheden var muligt at øve nogen som helst Indflydelse derpaa. Det var et Synspunkt, som man maatte forlade, saa snart man overhovedet havde gennemtænkt det, og det kunde ikke opstilles som Retsgrundlag for en Ordning af Pensionsforholdene.

Ifølge Lovens § 1, Stk. 3, kan det personlige Tillæg i Almindelighed udgøre fra 108 Kr.—600 Kr. aarlig, men under ganske særlige Forhold stige til 1008 Kr. aarlig.

Det siges i Lovens § 2, at ingen Pension ved Hjælp af det personlige Tillæg maa bringes op til det Beløb, som det skønnes, at Pensionisten vilde have faaet i Pension (incl. Dyrtids- og Konjunkturtillæg), hvis han havde været undergivet Tjenestemandslovens Lønnings- og Pensionsregler.

I Henhold til Lovens § 7 blev der i Finansaarene 1925—26 og 1926—27 til personlige Tillæg stillet et Beløb paa indtil 1 Mill. Kr. aarlig til Raadighed.

Beløb, der i dette Tidsrum sparede ved stedfunden Afgang af Pensionister, kunde anvendes til Forhøjelse af allerede tilstaaede personlige Tillæg eller til nye Tillæg, alt indenfor de i Loven angivne Grænser.

Efter det nævnte Tidsrum skulde de personlige Tillægs samlede Beløb aarlig nedbringes i Overensstemmelse med den stedfindende Afgang blandt Pensionisterne.

Da det i Lovens § 3 imidlertid var fastsat, at tilstaaede personlige Tillæg, saafremt paagældendes Forhold senere væsentlig maatte forandre sig, kunde forhøjes eller nedsættes, og da der ikke var fastsat nogen Tidsbegrænsning for en saadan Forhøjelse, lige saa lidt som for Nedsættelse, mente man i Finansministeriet, at det ikke var uforeneligt med § 7 at tilstaa Pensionister, der havde indgivet Ansøgning om personligt Tillæg inden Udgangen af Finansaaret 1926—27, Forhøjelse af et allerede ydet Tillæg — eller nyt Tillæg for deres Vedkommende, som ikke tidligere havde opnaaet et saadant —, alt for saa vidt de paagældende nu opfyldte de almindelige Betingelser i Lovens §§ 1—2, og der indenfor Summen af de ved Afgang af personlige Tillæg i det Finansaar, hvori Ansøgningen fremkom, besparede Beløb havde Midler til Raadighed.